

Divine Authority, Sublime Young Men

By President Steven J. Lund
Young Men General President

Božská pravomoc, vznešení mladí muži

President Steven J. Lund
generální president Mladých mužů

April 2025 general conference

I am forever grateful that holders of the Aaronic Priesthood, with its powers, ordinances, and duties, do bless all of us.

Thank you, Elder Andersen, for that remarkable expression of priesthood power and of the power of the Savior's Atonement.

One Sunday morning this January, as I sat in sacrament meeting, over a dozen young men were sustained to be advanced in the Aaronic Priesthood. I felt the world changing beneath our feet.

It struck me that all around the world, time zone by time zone, in sacrament meetings just like that one, tens of thousands of deacons, teachers, and priests—like President Holland's friend this morning, Easton—were being sustained to be ordained into lifelong priesthood ministries that would span the length and breadth of the gathering of Israel.

Each January, hands are laid on the heads of about 100,000 young men, connecting them through ordinance to a bright line of authority stretching back through the Restoration epoch to Joseph and Oliver, to John the Baptist, and to Jesus Christ.

Now, ours is not always a very demonstrative church. Here, we do understatement.

But still, seeing this rolling thunder of newly ordained priesthood holders spreading across the earth, I wondered—in a “church of joy” kind of way—if it shouldn't be shouted from the rooftops. “Today,” I thought, “there should be trumpets and crashing cymbals and blazing Roman candles. There should be parades!”

Knowing God's power for what it truly is, we

Budu na věky vděčný, že nositelé Aronova kněžství s jeho mocí, obřady a povinnostmi nám všem žehnají.

Děkujeme, starší Andersene, za ten nádherný popis kněžské moci a moci Spasitelova Usmíření.

Letos v lednu jsem byl na nedělním shromáždění svátosti přítomen tomu, jak byla více než deseti mladým mužům vyjádřena podpora, aby mohli postoupit v Aronově kněžství. Pocítil jsem přítom, jak se nám svět mění pod nohama.

Náhle jsem si totiž uvědomil, že po celém světě, v různých časových pásmech, je na shromážděních svátosti, jako bylo toto, právě vyjadřována podpora desítkám tisíc jáhnů, učitelů a kněží – podobně jako Eastonovi, onomu mladému příteli presidenta Hollanda z dnešního dopoledne – aby byli vysvěceni k celoživotní kněžské službě, která ovlivní shromažďování Izraele v celé Církvi.

Každý rok v lednu jsou vloženy ruce na hlavu asi 100 000 mladých mužů, aby byli prostřednictvím obřadu připojeni ke zřejmé linii pravomoci, která sahá až do období Znovuzřízení k Josephovi a Oliverovi, k Janu Křtiteli a k Ježíši Kristu.

Naše Církev po většinu času nepůsobí nikterak okázale. Nevychloubáme se.

Ale když jsem si představoval tyto nově vysvěcené nositele kněžství, kteří se šíří po zemi jako burácení hromu, říkal jsem si, zda by se v církvi radostitoto nemělo provolávat i ze střeš. „Dnes,” pomyslel jsem si, „by měly znít trubky a hřmotné činely a měl by zářit ohňostroj. Měly by se pořádat slavnostní průvody!“

Díky tomu, že víme, co je ve skutečnosti Boží

were witness to the disruption of the very patterns of this world by godly authority spreading across the earth.

These ordinations launch these young men into lifetimes of service as they will find themselves in consequential times and places where their presence and prayers and the powers of the priesthood of God they hold will profoundly matter.

This controlled chain reaction began with a ministering angel sent of God. The resurrected John the Baptist of ancient times appeared to Joseph and Oliver, placed his hands on their heads, and said, “Upon you my fellow servants, in the name of Messiah I confer the Priesthood of Aaron, which holds the keys of the ministering of angels, and of the gospel of repentance, and of baptism by immersion for the remission of sins” (Doctrine and Covenants 13:1).

John called this authority the “Priesthood of Aaron,” after Moses’s brother and priesthood companion. Anciently, the holders of this priesthood of Aaron were to teach and assist with ordinances—ordinances that focused discipleship on the future Messiah, the Lord Jesus Christ (see Deuteronomy 33:10).

The book of Numbers explicitly assigns to holders of the priesthood of Aaron the tasks of handling the vessels of the ordinances. “And thou shalt appoint Aaron and his sons ... and their charge shall be ... the table ... and the vessels of the sanctuary wherewith they minister” (Numbers 3:10, 31).

The Old Testament ordinance of animal sacrifice was fulfilled and replaced through the Savior’s life and Atonement. That ancient ordinance was replaced with the ordinance we now call the sacrament of the Lord’s Supper.

The Lord entrusts today’s bearers of the priesthood of Aaron to do very much the same things they did anciently: to teach and to administer ordinances—all to remind us of His Atonement.

When deacons, teachers, and priests help with the sacrament, they receive its blessings just like everyone else: by keeping the covenant they make as they individually partake of the bread and the water. But in the performance of these sacred duties, they also learn more about their priesthood roles and responsibilities.

The Aaronic Priesthood is called the preparatory priesthood partly because its ordinances

moc, jsme byli svědky toho, jak se narušilo samotné uspořádání tohoto světa tím, že se po celé zemi rozšířila božská pravomoc.

Toto vysvěcení je pro tyto mladé muže začátkem celoživotní služby, kdy se budou dostávat do navazujících situací, v nichž bude hluboce záležet na jejich přítomnosti, modlitbách a moci kněžství Božího, jehož jsou nositeli.

Tato řízená řetězová reakce započala službou andělů seslaných Bohem. Vzkříšený Jan Křtitel, který žil v dávných dobách, se zjevil Josephovi a Oliverovi, vložil jim ruce na hlavu a pravil: „Vám, spoluslužebníci moji, ve jménu Mesiáše, předávám kněžství Aronovo, které drží klíče služby andělů a evangelia pokání a křtu ponořením na odpuštění hříchů.“ (Nauka a smlouvy 13:1.)

Jan tuto pravomoc nazval „kněžství Aronovo“, podle bratra a kněžského společníka Mojžíše. V dávných dobách měli nositelé kněžství Aronova učit a pomáhat s vykonáváním obřadů – obřadů, které zaměřovaly učednictví lidí na budoucího Mesiáše, Pána Ježíše Krista (viz Deuteronomium 33:10).

Kniha Numeri nositele kněžství Aronova výslovně pověřuje, aby se starali o nádoby určené k vykonávání obřadů. „V... opatrování [Arona a synů jeho] bude... stůl... a nádoby svatyně, jímž přisluhovati budou.“ (Numeri 3:10, 31).

Starozákonní obřad zvířecích obětí byl naplněn a nahrazen Spasitelovým životem a Usmířením. Tento dávný obřad byl nahrazen obřadem, který nyní nazýváme svátostí večeře Páně.

Pán v dnešní době svěřuje nositelům kněžství Aronova, aby dělali do značné míry totéž co nositelé v dávných dobách – aby učili a aby vykonávali obřady – to vše proto, aby nám připomínali Jeho Usmíření.

Když jáhni, učitelé a kněží pomáhají se svátostí, přijímají požehnání, která z ní plynou, stejně jako všichni ostatní: tím, že dodržují smlouvu, kterou uzavírají, zatímco sami osobně přijímají chléb a vodu. Vykonáváním těchto posvátných povinností se však také učí něčemu dalšímu o svých kněžských rolích a zodpovědnostech.

Aronovo kněžství se nazývá přípravným kněžstvím částečně proto, že jeho obřady mla-

allow them to experience the weight and the joy of being on the Lord's errand, preparing them for future priesthood service, when they may be called upon to minister in unforeseeable ways—including pronouncing inspired blessings in times when hopes and dreams, and even life and death, hang in precarious balance.

Such serious expectations require serious preparation.

The Doctrine and Covenants explains that deacons and teachers are “to warn, expound, exhort, and teach, and invite all to come unto Christ” (Doctrine and Covenants 20:59). In addition to these opportunities, priests are to “preach ... and baptize” (Doctrine and Covenants 20:50).

Well, all that sounds like a lot, but in the real world, these things happen naturally and all over the world.

One bishop taught his new deacons quorum presidency these duties. So the young presidency began to talk about what that might look like in their quorum and in their ward. They decided they should start visiting elderly ward members to see what they needed and then do that.

Among those they served was Alan, a rough, often profane, and sometimes hostile neighbor. Alan's wife, Wanda, became a member of the Church, but Alan was, as we say, something of a piece of work.

Still, the deacons went to work, comically ignoring his insults, while they shoveled snow and took out trash. Deacons can be hard to hate, and Alan eventually began to love them. At some point they invited him to church.

“I don't like church,” he responded.

“Well, you like us,” they said. “So come with us. You can just come to our quorum meeting if you want.”

And with the bishop's approval, he came—and he kept coming.

The deacons became teachers, and as they continued to serve him, he taught them to work on cars and to build things. By the time these deacons-turned-teachers became priests, Alan was calling them “my boys.”

They were earnestly preparing for missions and asked him if they could practice missionary lessons with him. He swore that he would never listen and never believe, but, yeah, they could practice at his house.

dým mužům umožňují zažít tíhu i radost plynoucí z toho, že jednají v Pánově pověření, a připravují je na budoucí kněžskou službu, kdy možná budou povoláni sloužit i nepředvídatelnými způsoby – včetně pronášení inspirovaných požehnání ve chvílích, kdy naděje a sny, nebo dokonce i život a smrt budou viset na velmi tenkém vlásku.

Takováto vážná očekávání vyžadují důkladnou přípravu.

V Nauce a smlouvách se vysvětluje, že jáhnové a učitelé mají „varovati, vysvětlovati, nabádati a učiti a zváti všechny, aby šli ke Kristu“ (Nauka a smlouvy 20:59). Kněží mají navíc kromě těchto příležitostí také „kázati... a křtíti“ (Nauka a smlouvy 20:50).

To vše nezní jako málo, ale ve skutečnosti toto probíhá přirozeně a po celém světě.

Jeden biskup učil těmto povinnostem své nové předsednictvo kvora jáhnů. Mladí členové předsednictva tedy začali mluvit o tom, jak by to mohli uplatňovat ve svém kvoru a sboru. Rozhodli se, že by měli začít navštěvovat starší členy sboru, aby zjistili, co potřebují, a pak to pro ně udělat.

Jedním z těch, kterým sloužili, byl i Alan – hrubý, často vulgární a někdy i nepřátelsky naladěný soused. Alanova manželka Wanda se stala členkou Církve, ale Alan byl takřikajíc komplikovaná osoba.

Jáhnové se přesto pustili do práce a s humorem ignorovali jeho narážky, zatímco odklízeli sníh a vynášeli odpadky. Jáhny je těžké nemít rád a Alan si je časem oblíbil. Po určité době ho pozvali na shromáždění.

„Nemám shromáždění rád,“ odpověděl.

„Ale máte rád nás,“ řekli. „Tak pojďte s námi. Můžete jít jenom na shromáždění našeho kvora, jestli chcete.“

A tak se souhlasem biskupa přišel – a poté chodil i nadále.

Z těchto jáhnů se stali učitelé, a zatímco mu nepřestávali sloužit, učil je opravovat auta a vyrábět různé věci. Když se tyto učitelé, kteří předtím byli jáhny, stali kněžími, Alan jim už říkal „moji kluci“.

Připravovali se svědomitě na misii a požádali ho, zda by si s ním mohli procvičovat misionářské lekce. Přísahal, že nikdy nebude naslouchat ani nikdy neuvěřit, ale mohli cvičit u něj doma.

And then Alan got sick. And he softened.

And one day in quorum meeting, he tenderly asked them to pray for him to quit smoking, and so they did. But then they followed him home and confiscated all of his tobacco stash.

As his failing health put Alan into hospitals and rehab centers, “his boys” served him, quietly exuding powers of priesthood and of love unfeigned (see Doctrine and Covenants 121:41).

The miracle continued when Alan asked to be baptized—but then he passed away before it could happen. At his request, his deacons-turned-priests were the pallbearers and the speakers at his funeral, where they—fittingly—warned, expounded, exhorted, taught, and invited all to Christ.

And later, in the temple, it was one of “Alan’s boys” who baptized that erstwhile deacons quorum president in proxy for Alan.

Everything John the Baptist said to do, they did. They did what deacons, teachers, and priests do all over this Church and all over this world.

One of the things holders of the priesthood of Aaron are charged to do involves the ordinance of the sacrament.

Last year I met an inspired bishop and his wonderful wife. On a recent Saturday morning, they were driving to their son’s baptism and suffered the tragic and sudden loss of their darling two-year-old daughter, Tess.

The next morning their ward members gathered for sacrament meeting filled with compassion, also suffering over the loss of this perfect little girl. No one expected the bishop’s family to be at church that morning, but a couple of minutes before the meeting started, they quietly entered and took their place.

The bishop went to the stand and walked past his usual seat between his counselors and sat down instead between his priests at the sacrament table.

During that anguished and sleepless night before of searching for understanding and peace, he had received a strong impression of what his family most needed—and what his ward most needed. It was to hear the voice of their bishop, their ward Aaronic Priesthood president, their grieving father, pronounce the promises of the sacramental covenant.

So, in due course, he knelt with those priests

A pak Alan onemocněl. A jeho srdce se obměkčilo.

A jednou je na shromáždění kvora láskyplně požádal, aby se za něj modlili, aby přestal kouřit, a tak to udělali. Ale pak ho doprovodili domů a zabavili jeho zásoby tabákových výrobků.

Když Alan kvůli zhoršujícímu se zdraví pobýval v nemocnicích a rehabilitačních centrech, „jeho kluci“ mu sloužili a tiše vyzářovali moc kněžství a nepředstírané lásky (viz Nauka a smlouvy 121:41).

Zázrak pokračoval, když Alan požádal o křest – ale než k němu mohlo dojít, Alan zemřel. Na jeho žádost jeho jáhnové, kteří se postupně stali kněžími, nesli jeho rakev a promlouvali na pohřbu, kde – příhodně – varovali, vysvětlovali, nabádali, učili a zvali všechny ke Kristu.

A později to byl jeden z „Alanových kluků“, kdo v chrámu pokřtil někdejšího presidenta kvora jáhnů v zastoupení za Alana.

Vše, co Jan Křtitel uvedl, že učiní, oni udělali. Udělali to, co dělají jáhni, učitelé a kněží v celé této Církvi a na celém tomto světě.

Jednou z věcí, jejichž vykonávání mají nositelé kněžství Aronova na starost, je obřad svátosti.

Vloni jsem se setkal s jedním inspirovaným biskupem a jeho úžasnou manželkou. Krátce předtím, když v sobotu ráno jeli autem na křest svého syna, přišli tragicky a náhle o svou milovanou dvouletou dcerušku Tess.

Druhý den ráno se členové jejich sboru sešli na shromáždění svátosti naplnění soucitem a bolestí nad ztrátou tohoto dokonalého děvčátka. Nikdo nečekal, že biskup s rodinou budou onoho rána na shromáždění, ale několik minut před začátkem shromáždění tiše vešli do kaple a zamířili na svá místa.

Biskup došel k pódiu, prošel kolem svého obvyklého místa mezi svými rádci a posadil se místo toho mezi své kněze u stolu se svátostí.

Během oné úzkostné a bezesné noci, kdy usiloval o porozumění a pokoj, obdržel silné vnuknutí ohledně toho, co jeho rodina nejvíce potřebuje – a co nejvíce potřebuje jeho sbor. A sice slyšet hlas svého biskupa, presidenta Aronova kněžství jejich sboru, a svého truchlícího otce, jak pronáší zaslíbení obsažená ve smlouvě svátosti.

A tak v příslušném čase poklekl s oněmi

and spoke to His Father. With the pathos of that occasion, he pronounced some of the most powerful words that anyone is ever allowed to say out loud in this lifetime.

Words of eternal consequence.

Words of ordinance.

Words of covenant.

Instruction that connects us to the very purposes of this life—and to the most magnificent outcomes of Heavenly Father's plan for us.

Can you imagine what the congregation heard in that chapel that day—what they felt in the words that we hear every Sunday in our chapels?

“O God, the Eternal Father, we ask thee in the name of thy Son, Jesus Christ, to bless and sanctify this bread to the souls of all those who partake of it, that they may eat in remembrance of the body of thy Son, and witness unto thee, O God, the Eternal Father, that they are willing to take upon them the name of thy Son, and always remember him and keep his commandments which he has given them; that they may always have his Spirit to be with them. Amen” (Doctrine and Covenants 20:77).

And then: “O God, the Eternal Father, we ask thee in the name of thy Son, Jesus Christ, to bless and sanctify this [water] to the souls of all those who drink of it, that they may do it in remembrance of the blood of thy Son, which was shed for them; that they may witness unto thee, O God, the Eternal Father, that they do always remember him, that they may have his Spirit to be with them. Amen” (Doctrine and Covenants 20:79).

This good father and mother testify that that promise has been fulfilled. They do, in fact, to their everlasting comfort, “have his Spirit to be with them.”

I am forever grateful that holders of the Aaronic Priesthood, with its powers, ordinances, and duties, do bless all of us through the keys of the very “ministering of angels, and of the gospel of repentance, and of baptism by immersion for the remission of sins” (Doctrine and Covenants 13:1). In the name of Jesus Christ, amen.

kněžími a začal promlouvat ke svému Otci. Se zármutkem, který v té chvíli pociťoval, pronesl jedna z nejsilnějších slov, která kdy kdokoli v tomto životě smí vyslovit.

Slova s věčným dopadem.

Slova obřadu.

Slova smlouvy.

Pokyny, které nás spojují se samotným účelem tohoto života – a s těmi nejvelkolepějšími cíli plánu, který pro nás připravil Nebeský Otec.

Dovedete si představit, co lidé shromáždění v oné kapli toho dne slyšeli – a co pociťovali ve slovech, která slýcháme každou neděli v našich kaplích?

„Ó Bože, Věčný Otče, prosíme tě ve jménu tvého Syna, Ježíše Krista, abys požehnal a posvětil tento chléb duším všech těch, kteří jej přijímají, aby jej mohli jísti na památku těla tvého Syna a tobě dosvědčiti, ó Bože, Věčný Otče, že jsou ochotni vzít na sebe jméno tvého Syna a vždy na něj pamatovati a zachovávat jeho přikázání, jež jim dal; aby mohli vždy míti jeho Ducha, aby byl s nimi. Amen.“ (Nauka a smlouvy 20:77.)

A následně: „Ó Bože, Věčný Otče, prosíme tě, ve jménu tvého Syna, Ježíše Krista, abys požehnal a posvětil [tuto vodu] duším všech těch, kteří [ji] pijí, aby to mohli činiti na památku krve tvého Syna, která byla pro ně prolita; aby ti mohli dosvědčiti, ó Bože, Věčný Otče, že na něj vždy pamatují, aby mohli míti jeho Ducha, aby byl s nimi. Amen.“ (Nauka a smlouvy 20:79.)

Tento dobrý otec a tato dobrá matka jsou svědectvím o tom, že toto zaslíbení se naplnilo. Ke své věčné útěše skutečně mají „jeho Ducha, aby byl s nimi“.

Budu na věky vděčný, že nositelé Aronova kněžství s jeho mocí, obřady a povinnostmi nám všem žehnají prostřednictvím klíčů samotné „služby andělů a evangelia pokání a křtu ponořením na odpuštění hříchů“ (Nauka a smlouvy 13:1). Ve jménu Ježíše Krista, amen.